

KATE FROST

*Láska
v
Amsterodamu*

KAZDA

KATE FROST

*Láska
v Amsterdamu*

KAZDA

TIRÁŽ

Pokud tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, nepřebíráme za jejich obsah žádnou odpovědnost, protože je nepřijímáme za své, ale pouze odkazujeme na jejich stav v době prvního zveřejnění.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Datum poslední aktualizace: říjen 2025

ISBN: 978-80-7670-278-3

Vytvoření elektronické verze: [Sandstudios](#), 2025

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2025.

Nové sady 2, 602 00 Brno

www.knihykazda.cz

www.knihykazda.cz

info@knihykazda.cz

Původní název: The Amsterdam Affair

Text copyright © 2020 Kate Frost

Poprvé vydala Kate Frost, Velká Británie

Czech edition © 2025 Nakladatelství KAZDA, s.r.o.

1. vydání

Překlad: Martin Richter

Jazyková úprava: Boleslav Ryljak

Korektura: Karolína Šnajdrová

Sazba: Jindřich Hoch

Návrh obálky: Pavel Ševčík

Tisk a vazba: TNM Print, s.r.o., Nové Město

ISBN 978-80-7670-243-1

Tento titul je ve výhradní distribuci Euromedia Group a.s.

Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz.

RECENZE NA LÁSKU V AMSTERODAMU

„Další skvělý příběh od Kate Frost – a jeden z jejích vůbec nejlepších. Postava Iris mě naprosto uchvátila, fascinovalo mě sledovat, jak se během vyprávění mění a roste... Nikdy jsem v Amsterdamu nebyla, ale díky autorčiným barvitým popisům jsem měla pocit, že tam Iris stojím po boku – v zasněžených ulicích, na vánočních trzích i v útulných domech a kavárnách.“

— *Elaine Jeremiah, autorka románu Elizabeth and Darcy: Beginning Again*

„Romantice obvykle příliš neholduji, a to ani když se odehrává v nádherném prostředí. Tentokrát jsem ale musela uznat, že tahle kniha to zvládla opravdu mistrovsky.“

— *Ali Bacon, autorka In the Blink of an Eye*

„Půvabný a povznášející příběh o tom, jak následovat hlas svého srdce a nikdy se nevzdat snů. Odehrává se v kouzelně zasněženém Amsterdamu... Dokonalé, hřejivé čtení.“

— *Morning Cup of Translate*

„Okouzlující popisy zimní atmosféry, hřejivých amsterodamských bytů i lákavých dobrot... Úžasný příběh, který nám připomíná, jak důležité je oddat se své vášni a mít odvalu vydat se za vlastními sny.“

— *Kim Rigby, autorka The Black Fire Chronicles*

*Na památku babičky, dědečka a kouzelných Vánoc,
které jsme s nimi prožili.*

*Na památku babičky, dědečka a kouzelných Vánoc,
které jsme s nimi prožili.*

kapitola 1

Iris už asi po desáté četla drobný vzkaz připevněný ke kytici, jako by mezi jeho řádky mohla najít nějaké skryté tajemství.

Budu na tebe čekat v našem oblíbeném bistru. Dnes večer v 19:30. S láskou Will.

Mezi bodláky, větvičkami jemného nevěstina závoje a sytější žlutými alstromeriemi se ukrývala kartička s jednoduchým srdcem na přední straně – nenápadné a přitom nesmírně dojemné gesto od muže, který svou náklonnost jen zřídkakdy dával na odiv takto veřejně.

Kelly se naklonila přes přepážku mezi stoly a přejela kyticí významným pohledem.

„Vsadím se, že tě chce požádat o ruku.“

„Nebud' směšná.“ Iris mávla rukou, i když někde hluboko v sobě zoufale toužila, aby Kelly měla pravdu. Zásnuby právě v jejich oblíbené restauraci – to by k němu dokonale sedělo. Ne, určitě by si před ni neklekl na jedno koleno před všemi těmi lidmi, jen nerad býval středem pozornosti. Na druhou stranu by si určitě vybral podnik s decentní atmosférou, světlem svíček a nádechem elegance. Bistro tyhle požadavky dokonale splňovalo. Její představivost uháněla tak rychle, jak bušilo její srdce.

Na Nový rok už spolu budou slavit jejich sedmé výročí. Nedávno konečně dodělali renovaci domu, který kousek po kousku přetvořili do svého vysněného domova. Dalším logickým krokem přece musela být svatba... a potom možná i děti.

S dlaněmi vlhkými nervozitou a s přívalem napjatého vzrušení v žilách si Iris připravila kávu. Donutila se vrátit k pracovnímu stolu a soustředit na své povinnosti. Bylo teprve jedenáct dopoledne – ještě ji čekal celý den, než zjistí, co Willovo gesto skutečně znamená a jaký večer jí osud přichystal.

Restaurace v centru Yorku pro ně byla srdcovou záležitostí, místem pro každou výjimečnou příležitost. Když Iris otevřela dveře, srdce se jí rozbušilo. Prostor působil velkoryse a přesto útulně a měkký svit svíček mu dodával téměř pohádkovou atmosféru.

Spatřila Willa. Jeho tmavé, krátce střižené vlasy se v šeru leskly, ruku měl ležerně přehozenou přes opěradlo prázdné židle vedle sebe a hlavu skloněnou nad telefonem.

„Ahoj,“ oslovila ho tiše, když k němu došla.

Zvedl hlavu, usmál se, vstal a políbil ji na tvář. „Vypadáš nádherně.“

Posadila se proti němu a pokoušela se zachovat klid. „Čemu vděčím za tohle překvapení?“

„Zvláštní příležitost si žádá zvláštní místo,“ odpověděl a jeho pohled se zaleskl.

Iris si propletla ruce na stole, aby zakryla lehké chvění. „A o jakou příležitost tu jde?“

Zdálo se, že sotva zadržuje touhu to vyslovit. S rozvázanou kravatou a dvěma rozepnutými knoflíky košile vypadal uvolněně, a přesto tak neodolatelně. Udělá to hned? Nebo až na závěr večera? Přinutila se soustředit na jeho tvář, a ne na divoké bušení svého srdce.

Přišel číšník s lahví červeného. „Vaše víno, pane.“ Nalil jim do sklenic a usmál se. „Jste připraveni si objednat?“

Will na ni pohlédl přes stůl. „Já už mám jasno. Potřebuješ ještě chvíli?“

„Vlastně ne,“ pousmála se a zadívala se na číšníka. „Pořád máte na jídelníčku vepřové s pastinákem?“

„Myslíte bůček s pastinákovým pyré a jablečným přelivem? Ano, samozřejmě.“

„Tak ten si dám,“ rozhodla se.

„Dám si to samé,“ dodal Will a podal jídelní lístky číšníkovi.

Iris se napila vína a chvíli ho pozorovala. Tanec plamínku svíčky kreslil na jeho tváři stíny, které zvýrazňovaly pevné rysy i jemné strniště na bradě. V tu chvíli jako by kolem nich svět přestal existovat. Stačilo, aby se podívala do jeho očí.

„Tak tedy...,“ Will se naklonil blíž a vzal její ruce do svých. V očích mu problesklo zajiskření, které jí okamžitě rozbušilo srdce. „Tou zvláštní příležitostí je... Amsterdam.“

Iris se zamračila, přesvědčená, že přeslechla. „Amsterdam? Co tím myslíš?“

„Mám tam novou práci,“ pronesl s úsměvem.

Jeho slova jí projela jako nůž. Tentokrát slyšela jasně a srdce jí těžce kleslo.

„Počkej... já tomu nerozumím. Tobě někdo nabídl práci?“

„Ano. Pozici produktového manažera v oddělení, kam jsem se už dlouho chtěl dostat. Přesunout se do

naší pobočky v Amsterdamu. Je to obrovská příležitost, Iris.“

„A to mi jen tak říkáš, že budeš pracovat v Amsterdamu?“ Z jejího hlasu zazníval zmatek i tichá výčitka. „A co my dva? Jak to máme zvládnout?“

Jeho stisk zesílil, palci jí klouzal po dlaních, jako by ji chtěl uklidnit. „Přestěhujeme se tam spolu.“

„Amsterdam...“, zopakovala tiše, skoro bez dechu.

„Ano. Nejprve jen na rok, pak se můžeme vrátit. Není to skvělé?“ Jeho oči planuly nadšením.

„Já... no...“, hledala slova a upínala se k jeho doteku, aby v sobě našla klid. „Je to... hodně nečekané.“

Celý den měla v hlavě představu večera korunovaného zásnubami. Kelly byla tak přesvědčená, že ji Will plánuje požádat o ruku, až tomu uvěřila i sama Iris. Po šesti letech vztahu v ní klíčila naděje, že už se konečně přiblížili k tomu velkému kroku – ostatně se o tom i bavili a v zásadě jen čekali na dokončení rekonstrukce domu. Místo toho teď ale poslouchala cosi o jeho nové práci o Amsterdamu.

„Proč jsi mi vůbec neřekl, že ses ucházel o jinou práci?“

„Nechtěl jsem to zakřiknout“, vysvětlil tiše.

Iris mu jemně vyprostila ruce z dlaní. „Dobře, chápu, že sis nebyl jistý... ale o tak zásadní změně jsme si přece měli promluvit. To není maličkost.“

Will zkrčil paže na prsou a jeho úsměv pomalu vyprchal. „Myslel jsem, že z toho budeš mít radost. Vždyť je to práce, o které jsem vždycky snil.“

„Já mám radost... jenže –“ Slova se jí zadrhla v hrdle, zatímco v hrudi narůstala těžká vlna paniky. „Jen je to všechno tak náhlé. Myslela jsem, že se o podobných věcech rozhodujeme společně.“

„Proč? Bála by ses, že bych to vzal i přes tvoje odmítnutí?“

Iris ztišila hlas a snažila se do něj dostat klid, aby odvrátila zbytečnou hádku. „Tohle si vykládáš úplně špatně.“

Will si povzdechl, promnul si čelo a znovu po ní natáhl ruku. „Omlouvám se. Nechtěl jsem tě tím vyděsit. Jenom – ta práce pro mě tolik znamená. Nechtěl jsem, abys zbytečně přemýšlela o stěhování, kdyby mi to náhodou nevyšlo.“

„Opravdu je to pro tebe tak důležité?“ zeptala se tiše, i když odpověď vlastně už znala.

„Je to šance, kterou nemůžu odmítnout. Musím do toho jít, Iris.“

Jeho slova na ni dopadla s tíhou, která se nedala ignorovat. Večer, který si vysnila jako nejromantičtější událost v jejich vztahu, se rozpadl na střípky. Místo prstenu na ruce jí Will nabídl stěhování do cizí země, daleko od rodiny, od všeho známého.

„Fajn“, vydechla nakonec, „omlouvám se, že nevypadám nadšeně. Ale tohle je doslova asi ta poslední věc, kterou jsem čekala.“ Zastrčila pramen vlasů za ucho a zadívala se do sklenky s vínem, aby skryla lesk v očích. *Napadlo ho vůbec, že dnes doufala v zásnuby?* „Takže tu práci máš. To ti přeju – opravdu. A kdy nastupuješ?“

„V listopadu.“

„V listopadu?“ zvedla k němu oči a ucítila, jak jí žaludek sevřela panika. „Proč tak brzy? Proč nepočkat aspoň do Nového roku?“

„Chtějí, aby kancelář fungovala ještě před Vánoci. Abychom už v lednu mohli pracovat. Já vím, že je to narychlo...“

„Narychlo?“ přerušila ho. „Wille, vždyť je to za měsíc.“

Přikývl, ale v jeho tváři zůstala tvrdohlavá soustředěnost, jakási neústupnost, která ji znejistila ještě víc. „Souhlasím, je toho na tebe hodně najednou. Ale zkus si představit, co všechno se mi tím otevírá.“

Iris ucítila, jak se jí sevřelo hrdlo, jako by jí někdo vzal dech. „Tobě možná“, vydechla sotva slyšitelně.

„Ale Iris, nedělej to složitější, než to je.“ Jeho hlas zněl prosebně a přitom rozhodně. „Prospěje to nám oběma, věř mi. Stejně svou práci nesnášíš – myslel jsem, že budeš nadšená, když budeš moct konečně dát výpověď.“

Iris sevřela sklenici s vínem, aby zakryla chvění prstů. „Jo, už chci odejít dlouho“, přiznala a koutky rtů se jí stáhly do trpkého úsměvu. „Ale pořád je to jisté místo. A já nemám nic, z čeho bych mohla žít. Jak si mám, proboha, najít práci v Amsterdamu? V cizím městě, v cizí zemi, bez kontaktů?“

„To je na tom právě to nejlepší“, řekl Will a koutky úst se mu zvedly do úsměvu. „Až mi přidají, nebudeš muset pracovat vůbec.“

Iris se narovnávala, založila si ruce na prsou a trochu se odtáhla od stolu. „Nebudu přece celý rok žít na tvůj účet.“

„Tak jsem to nemyslel, lásko“, zjemnil tón. „Jen jsem chtěl říct, že co se práce týče, nemusíš se tím stresovat. Samozřejmě si klidně něco najít můžeš. Ale můžeš si tam práci hledat svým tempem, bez stresu. A mezitím se nemusíš ničeho bát. Firma nám zaplatí bydlení, takže finančně budeme na tom líp než teď. Zamysli se nad tím, Iris – je to obrovská příležitost.“

Iris celý víkend nedokázala myslet na nic jiného. Jeho slova jí zněla v hlavě jako kolovrátek, pořád dokola. Nedokázala je potlačit, i když se snažila sebevíc. A když v pondělí ráno dorazila do práce, myšlenky jí pořád odbíhaly, až si nakonec přiznala, že musí udělat nějaké rozhodnutí. A vzhledem k tomu, kolik jim zbývalo času, si nemohla dovolit příliš otálet.

Sešla se na oběd s Kelly. Seděly spolu na lavičce v parku, jen pár minut chůze od kanceláře. Iris si potřebovala pročistit hlavu a svěřit se jí dřív, než se ta novinka roznese v práci sama. Obě už léta pracovaly jako asistentky vedení, dvanáct let bok po boku. Padly si do oka hned od první chvíle, co Kelly nastoupila, a přátelství je brzy spojilo víc než jejich pracovní povinnosti. Iris věděla, že odchod z práce ji bolet nebude, ale uznávala, že jí tam roky strávené i mnohé daly – nejvíce ze všeho pak právě Kelly. Musela si připomenout, že jejich přátelství odchodem z práce přece neskončí, na to bylo až moc pevné.

„Nikdy by mě nenapadlo, že někdy odejdeš,“ řekla Kelly a šťouchla vidličkou do cherry rajčete v kelímku se salátem.

„Mě taky ne,“ přiznala Iris.

„Ale už jsi chtěla pryč dlouho. Všichni vědí, že už tě to tady nebaví. Ne že bys na to kašlala, to vůbec, ale je vidět, že ve skutečnosti toužíš po něčem úplně jiném. Někdo by to možná nepoznal, ale já to vím.“

Na druhém břehu jezírka se listy stromů zbarvily do zelené, žluté, oranžové i rezavé. Travnatý břeh byl posetý spadáním listů a živý plot vedle lavičky hrál stejnými odstíny – mezi zelení se tu a tam zableskla jantarová či rudá, jako by park oblékl podzimní kabát.

Iris si povzddechla. „Nemůžu se zbavit pocitu, že to není dobrý nápad.“

„Máš nějakou jinou možnost? Kdybys s Willem nejela, zničilo by to váš vztah. Snad to ani nezvažuješ?“

„Ne, samozřejmě že ne. Jen... tohle není to, co jsem si představovala. Máme spolu koupený dům a já doufala, že se vezmeme. Asi upřímně nevím, jestli stojím o tak zásadní změnu.“

„Proboha, Iris, vždyť je ti dvaatřicet. Máš ještě spoustu času. Ber to jako šanci na rok vyzkoušet něco jiného. Vždyť je to ideální – on má skvělou práci, máte spolu krásný vztah. Je hezký, okouzlující, vaří líp než většina šéfkuchařů... Řekni, co víc bys chtěla? Já skončila s parchantem, co mě podvedl, a ty sis našla pana Dokonalého. A navíc – já vás seznámila, takže se cítím tak trochu zodpovědná za vaše štěstí.“ Kelly se zasmála. „Proč bys tohle všechno chtěla zahodit, když další krok je svatba a děti?“

„Já nic zahodit nechci, já jen nechci do Amsterdamu.“

„Třeba tě tam požádá o ruku – nebylo by to romantické?“

„Ještě před pár dny jsi mi tvrdila, že to uděláš v pátek.“

„Taky tě to napadlo!“

„No jo, tak jsme se obě spletly.“

„Ale chceš, aby to udělal, vidíš? Aby tě požádal o ruku.“

„Ano, chci. Ale chci to brzy. A stěhování do Amsterdamu mi do toho nějak nezapadá. Já se chci usadit, ne zase balit kufry. Připadá mi to jako něco, co máš udělat ve dvaceti, ne ve třiceti. A jestli teď váhám, jestli s ním odjet do ciziny, nebude ten tlak po svatbě a dětech ještě větší?“

„Tohle je jen strach z neznámého,“ namítla Kelly jemně. „Nemáš problém s Willem, ale s tím, že budeš začínat od nuly někde jinde. On tě prostě postavil před něco, co jsi nečekala, a ty panikaříš. To je normální. Já bych byla nadšená, kdyby mě chlap překvapil oznámením, že se kvůli jeho práci stěhujeme do zahraničí. To je přece jako z filmu.“ Pokrčila rameny. „Jak říkám, je to skvělá příležitost. Máš krásný domov, kam se po roce zase vrátíš. A mezitím zažiješ dobrodružství, než přijde čas usadit se natrvalo.“

Iris věděla, že Kelly má částečně pravdu – její slova byla přesně tím hlasem rozumu, který po šoku z Willovy novinky potřebovala. Možná to opravdu byla poslední šance zažít něco nového, než bude pozdě. Rok spolu v Amsterdamu, poznávání města i sebe navzájem v nových kulisách... Mohlo by to jejich vztahu prospět. Nebyl to Will, čeho se bála, ale opuštění bezpečí, na které si zvykla. Možná by bylo dobré odhodit strach a zkusit nový život. Co tím může ztratit?

Když se vrátily do kanceláře, Iris napsala e-mailem výpověď a odeslala ji. Hotovo. O tomhle okamžiku přece snila už roky. Výpovědní lhůta byla čtyři týdny – a přesně tolik času jim zbývalo. V listopadu už do téhle budovy nikdy nevstoupí. Rychlost, s jakou to udělala, jí ale naháněla obavy. Stihla to vůbec promyslet? Ano, představa dobrodružství v cizině byla lákavá, ale i přes Kellyinu podporu ji svíral pocit nejistoty. Vytrhnout se z prostředí, které tak dobře znala... to nebylo nic snadného. Jenže rozhodnutí už padlo. A teď nebylo cesty zpět.

Teprve když se Iris toho večera vrátila domů a jako obvykle dorazila dřív než Will, tak jí realita blížícího se stěhování došla naplno. Ano, svou práci zrovna nemilovala, ale vědomí, že v ní má skončit

a odjet do ciziny – do neznáma – bez zajištěného místa, v ní vyvolalo malý záchvěv paniky.

Zavřela za sebou dveře řadového domku a nechala se pohltit pocitem bezpečí, který jí přinášelo známé prostředí. Tma a chlad zůstaly venku a uvnitř ji obklopovalo teplo domova. Opřela se na okamžik o dveře, zhluboka se nadechla a snažila se nepustit k sobě nahromaděný stres. Sebrala hromádku pošty a zamířila do kuchyně, kde se opřela o linku a tiše vydechla. Představa času stráveného bez Willa, zatímco on si bude v nové práci budovat kontakty a navazovat nová přátelství, ji zneklidňovala.

Pokud si taky brzy nenajde práce, bude se v cizím městě cítit ještě osamělejší. York byl jejím domovem. Budou muset opustit dům, který s Willem posledních osmnáct měsíců tak namáhavě opravovali, jejich životní dílo – a zrovna teď, když konečně působil hotově, zabydleně. Pohladila chladký, uhlově zbarvený povrch kuchyňské linky a pak se zadívala k oknu s výhledem do zahrady. V šeru toho sice nebylo moc vidět, ale teprve nedávno ji dokončili. Kolikrát tu v září seděli dlouho do noci s pivem nebo sklenkou růžového vína. A teď měli tohle jejich útulné hnízdečko lásky vyměnit za cizí město, kde ani nikdy nebyla.

Nalila si sklenku vína z lahve chlazené v lednici a vyndala ingredience na kuřecí po thajsku s kešu. Ještě před pár lety by po takové příležitosti skočila – opustit všechno a vyrazit do světa. Ale poslední měsíce, kdy dům zvelebovali, už začala přemýšlet o další kapitole – zasnoubení, svatbě, dětech. Stěhování do Amsterdamu, byť jen na rok, celou tu životní etapu odkládalo na neurčito. Jenže ona Willa milovala a on ji také, o tom vůbec nepochybovala. Možná to znamenalo, že Amsterdam je zkrátka nedílnou součástí jejich příběhu.

Nakrájela kuře, opláchla pak chci pustila si klidný playlist na Spotify, aby přehlušila myšlenky, které se k ní neustále vracely. Will se objevil tiše – postřehla ho až ve chvíli, kdy vešel do kuchyně s lahví vína v ruce a úsměvem, který mu rozzářil tvář.

„Dneska jsi doma brzy,“ poznamenala, aniž zvedla oči od prkénka.

Odložil lahev na linku a políbil ji na spánek. „Dneska šlo všechno hladce.“

Uvolnil si kravatu, vyhrnul si rukávy a postavil se vedle ní. „Běž si sednout a odpočiň si. Já to udělám,“ řekl a přisunul k sobě pánev.

„Jsi si jistý?“

Mávnutím ji odbyl. Dál už neprotestovala, vzala si skleničku se zbytkem vína a odešla do obývacího pokoje. Rozsvítila lampy, zatáhla závěsy a odřízla se od tmy za okny. Milovala ten okamžik – vědomí, že jsou spolu, obklopení domovem, který si vlastníma rukama vybudovali. Chtěla si to užít, zvlášť teď, když se blížily Vánoce. Představovala si, jak k nim pozvou rodinu, uspořádají večeři nebo herní večer. Toužila tohle místo, do kterého vložili tolik energie i snů, využít naplno.

Na zapálení krbu ještě nebylo venku dost zima, ale se zapnutým topením a hromadou polštářů na pohovce působil pokoj příjemně a útulně. Posadila se, natáhla se po knize ležící na konferenčním stolku a začala číst. Hlavou jí však probleskla myšlenka, jestli ji Will nevyhnal od sporáku jen proto, aby se vyhnul další debatě o stěhování. Věděla, jak moc ho ta nabídka nadchla, a to poslední, o co stál, byly její pochybnosti.

Slova na stránce se jí začala míhat před očima. Odložila knihu vedle sklenky a vstala. Sama sebe přistihla, jak Willa podezírá a zaplétá se do vlastních obav. Za posledních pár dnů se všechno změnilo, ačkoli zatím se nezměnilo vlastně vůbec nic. Amsterdam bude jen epizodou v jejich životě – a začínala si uvědomovat, že to, co ji děsilo nejvíce, nebyla cesta samotná, ale blížící se chaos, který to přinese.

Vyšla nahoru do pokoje pro hosty, který sloužil i jako pracovna. Okno na zadní straně domu nabízelo pohled do zahrady. Často si představovala, že jednou místnost přetvoří v dětský pokoj. Will měl v rohu stůl s počítačem, ona si postavila svůj větší pracovní stůl k oknu. Původně tu chtěla znovu začít kreslit, ale postupně se na stole hromadily výstřižky z časopisů o bydlení i zahradě a náčrtky vysněných interiérů. Vystudovala umění a pak ilustraci, ale nikdy se jí nepodařilo proměnit to v kariéru.

Po škole nastoupila na recepci v pojišťovně – jen dočasně, říkala si tehdy. Zůstala tam ale celé roky a postupně se vypracovala na asistentku vedení. Byla to sice kariéra na hony vzdálená jejím snům, ale plat nebyl špatný a kolegové byli příjemní. A právě tam potkala Kelly, díky které se později seznámila s Willem.

Pestrobarevné vzorníky látek a palety barev na stole v ní na okamžik probudily chuť vzít znovu do ruky tužku. Takové nutkání nepocítila snad už celé měsíce. Kdy naposledy vytvořila něco, na co byla hrdá? Ani si nedokázala vzpomenout. Nakonec dala přednost jistotě před riskem práce na volné noze. Možná bylo vlastně dobře, že ji okolnosti nutily ke změně, i když by si přála, aby k tomu došlo o něco dříve. Teď už ale nebylo na výběr. Třeba bude Amsterdam přesně tím novým začátkem, který potřebovala a ke kterému by se sama nikdy neodhodlala.

Musela se na to dívat pozitivně. Will byl z toho všeho nadšený a jí samotné bylo líto, že mu radost tak

trochu kazí svým strachem. Tak či onak – smířit se s tím musí. Stěhování do Amsterdamu nyní bylo jistou součástí jejich budoucnosti.